Γράφουν: **Αντώνης Δραγανίγος - Παναγιώτης Μαυροειδής**

Οι αστικές δυνάμεις οργανώνουν την αντεπίθεσή τους, με κέντρο την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ. Δεν είναι μόνο η ταχύτατη επιχείρηση υπογραφής του νέου 3ου μνημονίου. Είναι η προσπάθεια ιδεολογικής αντεπίθεσης, και απονομιμοποίησης των όποιων απόψεων αμφισβήτησης του καθεστώτος της επιτροπείας και της υποδούλωσης των εργαζομένων και της χώρας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η απαίτηση που προβάλλουν οι μνημονιακοί βρυκόλακες με πρώτο τον εκπρόσωπο των κατασταλτικών μηχανισμών υπουργό δημόσια τάξης, φτάνουν να μιλούν ακόμη και για «εσχάτη προδοσία»!!!, για δίκη και φυλάκιση του Βαρουφάκη, (δηλαδή του πρώην Υπουργού Οικονομικών που φέρνει την πρώτη ευθύνη για το προοίμιο παράδοσης με τη συμφωνία υποταγής στο eurogroup της 20ης Φλεβάρη), απλά και μόνο επειδή ίσως σκέφτηκε για ένα μισό-plan b.

Πολύ περισσότερο, λυσσώδη επίθεση από τις συστημικές δυνάμεις, δέχεται η Αριστερή Πλατφόρμα, που έχει περισσότερο συγκροτημένη κομματική παρέμβαση και κινηματική διασύνδεση. Η συντονισμένη αρθρογραφία για «ριφιφί» και «συναλλαγές κάτω από το τραπέζι με τους ρώσους κλπ» θυμίζουν τις πιο άγριες **εποχές αντικομμουνιστικής και εμφυλιοπολεμικής υστερίας.**

Το περιβάλλον αυτό συμπληρώνεται από την **ανήθικη εκστρατεία πολιτικής απαξίωσης και σπίλωσης από την ίδια την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ** προς τις αριστερές διαφοροποιήσεις του, που θυμίζει εποχές αυριανισμού. Είναι βέβαια «νόμος» της αστικής πολιτικής: Κάθε δεξιά στροφή των κομμάτων της αριστεράς, ειδικά όταν αυτή έχει κομβικό χαρακτήρα, όπως αυτή της συγκυβέρνησης με τη ΝΔ το 1989 και σήμερα με την υπερ-εθνική δια-κομματική αστική διαχείριση της παραμονής στο σφαγείο της ευρωζώνης και της ΕΕ, συνοδεύεται από το απαραίτητο **εσωκομματικό αυταρχισμό και «εκκαθάριση»** προς τα αριστερά.

Όλοι λοιπόν καταλαβαίνουμε ότι δεν έχουμε μπροστά μας ούτε μια ήρεμη περίοδο, ούτε φιλολογικές συζητήσεις, αλλά μια **οξύτατη αναμέτρηση** όπου όλα τα ζητήματα θα είναι διαρκώς ανοιχτά. Το ζήτημα της **ντροπιαστικής υποταγής ή της ρήξης με τους δανειστές και τις δυνάμεις του κεφαλαίου, θα επανέρχεται στην ημερήσια διάταξη,** όλο και πιο βαθιά, πιο αποφασιστικά, πιο επιτακτικά σαν δίλημμα όχι των πρωτοποριών, αλλά των εκατομμυρίων, σαν διακύβευμα όχι «ιδεολογικής επιμονής», αλλά σαν όρος επιβίωσης της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Έτσι το ζήτημα της διεξόδου, του «άλλου δρόμου», απέναντι στην νέα τρομοκρατία του μονόδρομου αποκτά μεγαλύτερη οξύτητα από ποτέ. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ευθύνη να ενθαρρύνει κάθε **διαφοροποίηση προς τα αριστερά,** πόσο μάλλον που όχι μόνο στο λαό αλλά και στον οργανωμένο κορμό μελών και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, υπάρχει αριστερός μαχόμενος κόσμος, που απορρίπτει το δρόμο αστικής μνημονιακής διαχείρισης που έχει επιλέξει και επιβάλλει η ηγεσία του, με στήριξη σε ΝΔ, ΠΟΤΑΜΙ, ΠΑΣΟΚ. Έχει ευθύνη να συμβάλλει σε ένα δρόμο με κέντρο τα συμφέροντα και τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας που αναγκαστικά περνάει μέσα **από τη σύγκρουση με το ευρω-ενωσιακό και αστικό πλαίσιο**. Και αυτό –μεταξύ των άλλων- προϋποθέτει μια ισχυρή **μετωπική αριστερά, με αντικαπιταλιστική, αντι-ΕΕ, αντιιμπεριαλιστική και συγκρουσιακή επαναστατική πολιτική και φυσιογνωμία.**

Με ποιο πρόγραμμα λοιπόν και με ποια πολιτική ατμομηχανή, είναι αναγκαίο να ανοίξουμε

αυτόν τον δρόμο;

Η ιστορική εμπειρία του δημοψηφίσματος ανέδειξε ανάγλυφα τις πολιτικές και ταξικές δυνάμεις που παίρνουν μέρος στην σύγκρουση. Την στάση και τον ρόλο της κάθε μιας από αυτές. Η αριστερή πολιτική το επόμενο χρονικό διάστημα δεν μπορεί να χαραχτεί παρά πατώντας γερά πάνω στα συμπεράσματα αυτά. Με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον της ταξικής αναμέτρησης. Με κριτήριο την συνένωση των πιο μάχιμων και πρωτοπόρων δυνάμεων του κινήματος.

Δεν χωράει αμφιβολία ότι το **πρώτο ζήτημα** που αναδείχτηκε μέσα στην μάχη **είναι ο ρόλος της ΕΕ.** Οι εργαζόμενοι κατανόησαν μαζικά, ότι πρόκειται για ένα εχθρικό, καταπιεστικό, αδίσταχτο εκμεταλλευτικό μηχανισμό που από την «διαπραγμάτευση» μαζί του δεν έχουμε να κερδίσουμε απολύτως τίποτα. **Το ζήτημα λοιπόν της ρήξης και της εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ μπήκε στην συζήτηση πιο μαζικά από ποτέ.**

Η σημερινή περίοδος εγκυμονεί λοιπόν μια **ιστορική δυνατότητα** να δεχτεί ισχυρό πλήγμα η «ευρωπαική στρατηγική», που σφράγισε την πορεία της ελληνικής ολιγαρχίας για μισό και πάνω αιώνα! Να συνδεθεί πρακτικά **η επιβίωση των εργαζόμενων με την ανάγκη της εξόδου από ευρωζώνη / ΕΕ, σαν βασικός κρίκος και πλευρά ενός ευρύτερου συνόλου αλλαγών σε όφελος της εργατικής τάξης και του λαού σε αντικαπιταλιστική αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση.**

Δεν αρκούν κατά την γνώμη μας τοποθετήσεις που **θέτουν το ζήτημα της εξόδου από την ευρωζώνη, χωρίς να θέτουν ζήτημα ρήξης και εξόδου από την ΕΕ.** Η ρητή αναφορά στην ανάγκη εξόδου από την ευρωζώνη έχει φυσικά τη σημασία της, ωστόσο δεν αρκεί για να χαραχτεί ένας άλλος δρόμος για την αριστερά και την εργαζόμενη πλειοψηφία στην Ελλάδα. Ας δούμε ορισμένες κρίσιμες πλευρές.

Παρατήρηση πρώτη: Δεν τεκμηριώνεται πολιτικά μια τοποθέτηση εξόδου από την ευρωζώνη και παραμονής στην ΕΕ. **Το βασικό πεδίο σχεδιασμού και επιβολής των προγραμμάτων Δημοσιονομικής Προσαρμογής είναι ακριβώς η ΕΕ** μέσω των μηχανισμών της, των συμφώνων της και των ειδικών κανονισμών της. Το ευρώ και γενικά το μονοπώλιο του νομίσματος από την ΕΚΤ είναι το πλέον φονικό όπλο επιβολής των μνημονίων διαρκείας, όπως αποδείχτηκε με το κλείσιμο των τραπεζών από την ΕΚΤ.
Η έξοδος από την ΕΕ και η άμεση αποχώρηση από την ευρωζώνη, δεν είναι στοιχείο ενός maximum προγράμματος, ούτε πολύ περισσότερο αποτύπωση μιας αντικαπιταλιστικής βιασύνης. Αντίθετα, είναι άξονας ενός ελάχιστου αναγκαίου προγράμματος, για όποιον εννοεί την κατάργηση των μνημονίων και την αντίσταση στην κατάλυση κάθε έννοιας δημοκρατίας και λαϊκής κυριαρχίας. Είναι αφετηρία ενός άλλου δρόμου και όχι ο άλλος δρόμος.

Παρατήρηση δεύτερη: Το σχήμα «έξοδος από την ευρωζώνη, βελτίωση ανταγωνιστικότητας, παραγωγική ανασυγκρότηση», που πολλές φορές συνοδεύει το σχήμα «έξοδος από την ευρωζώνη, παραμονή στην ΕΕ», υποβαθμίζει και αποσυνδέει την αντιΕΕ πάλη από την πάλη **ενάντια στην αστική τάξη στην Ελλάδα.** Η διαφορά δεν βρίσκεται στην ονομασία ενός μεταβατικού προγράμματος ως «αντικαπιταλιστικού», αλλά **στην ουσία του.** Δηλαδή αν στρέφεται ενάντια στους τραπεζικούς και επιχειρηματικούς ομίλους και επιδιώκει αποφασιστικά να πλήξει την οικονομική και πολιτική τους δύναμη και εξουσία ή όχι.

Όπως ακριβώς η ένταξη στην ΕΕ και την ευρωζώνη και η λυσσώδης μάχη της αστικής τάξης για την παραμονή εντός τους, συνιστούν ένα ταξικό κοινωνικό σχέδιο, έτσι και **η έξοδος αποτελεί μια ανταγωνιστική ταξική επιλογή και σχέδιο, που πρέπει να δίνει πρωταγωνιστικό ρόλο στην αντιστροφή της σχέσης μισθών κερδών και συνολικά στον συσχετισμό δυνάμεων προς όφελος της εργασίας και σε βάρος του κεφαλαίου.**

Οι εθνικοποιήσεις των λεγόμενων «φυσικών μονοπωλίων» και των επιχειρήσεων υποδομής (ενέργεια, νερό κλπ), δεν επαρκούν καθώς πρέπει να τεθεί ζήτημα εθνικοποιήσεων σε ζωτικούς τομείς του παραγωγικού ιστού της οικονομίας στον ιδιωτικό τομέα, στο εμπόριο και τις υπηρεσίες. Δεν μπορούμε να απαντάμε στο ζήτημα της σχέσης με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, σαν να μην υπάρχουν καπιταλιστές στην Ελλάδα, παρά μόνο οι καναλάρχες και οι «ξένοι» επενδυτές. Η «αναδιανομή» προς όφελος των εργαζομένων, με παρέμβαση στο πεδίο της διανομής (πχ. φορολογία) και μόνο, **χωρίς παρέμβαση και κλονισμό στο επίπεδο της ιδιοκτησίας και της εκμετάλλευσης,** με χτύπημα μονοπωλιακών ομίλων όπως για παράδειγμα στον τομέα της διατροφής που είναι και ιδιαίτερα ανθηρός, αφήνει άθικτη την οικονομική και πολιτική ισχύ της οικονομική ολιγαρχίας.

Είναι πολύ σημαντική η πείρα από τη μάχη του δημοψηφίσματος πάνω σε αυτό: έπεσε πάνω όλος ο αστικός κόσμος, οι βιομήχανοι και οι καναλάρχες και ας ήταν υπονομευμένο εξ αρχής το ΟΧΙ από μια κυβέρνηση προσκυνημένη στην ΕΕ. Τι περιμένει άραγε κανείς να γίνει στην περίπτωση μιας πραγματικής επιλογής ρήξης; Μήπως ότι θα ελπίσουν οι έλληνες επιχειρηματίες να τους σώσει η παραγωγική ανασυγκρότηση της αριστεράς, έξω από την ευρωζώνη;

Παρατήρηση τρίτη: ένα οποιοδήποτε ριζοσπαστικό πρόγραμμα εξόδου από ευρωζώνη και ΕΕ και εισόδου σε ένα άλλο δρόμο, θα φέρνει σε πρώτο πλάνο τις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Μας εισάγει σε μια περίοδο αποφασιστικών αναμετρήσεων και δυσκολιών και είναι εντελώς ουτοπικό να θεωρήσει κανείς ότι το εργαλείο και το όχημα για αυτές τις μάχες θα είναι μια άλλη ριζοσπαστικότερη **εκδοχή μιας «αληθινής κυβέρνησης αριστεράς»,** με διαρκές κάλεσμα στο ΣΥΡΙΖΑ να ανταποκριθεί. Η **ρήξη** δεν είναι σύνθημα, αλλά υλική επιλογή που απαιτεί συνειδητή προετοιμασία για ευρύτατη εργατική λαϊκή κινητοποίηση σε όλα τα πεδία και με όλες τις μορφές.

Φαίνεται πλέον καθαρά, πως όχι μόνο δεν αποδείχτηκε αρκετή μια «αριστερή» κοινοβουλευτική πλειοψηφία, αλλά **αντίθετα** αποτέλεσε και κορμό του Τρίτου Μνημονίου και αυτό, μεταξύ των άλλων, το «επέτρεψε» η τακτική της που οδήγησε σε παροπλισμό του εργατικού κινήματος, σε συνδυασμό βέβαια και με την απουσία λαϊκών θεσμών αγώνα και ανατροπής.

Η ιεράρχηση και η αγωνία πρέπει να είναι αντίστροφη: Αποφασιστική στήριξη, με πολιτική δέσμευση και έμπρακτη συμβολή σε μια **γενική εργατική κοινωνική αντεπίθεση** για την ανατροπή, ώστε και καταχτήσεις να αποσπούνται, αλλά και να τοποθετείται με όρους αγωνιστικού ρεαλισμού και όχι αστικής διαχείρισης το ζήτημα της διακυβέρνησης, **σε στενή σύνδεση με τον αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς** και το αστικό κράτος, τους κατασταλτικούς, οικονομικούς και ιδεολογικούς του μηχανισμούς, στα πλαίσια του γενικού επαναστατικού αγώνα **για την συντριβή του.**

Ο κόσμος που εκφράστηκε με το ΟΧΙ και ειδικά η ρηξιακή αγωνιστική τάση του, θα κρίνει αυστηρά τους πάντες. Έχει απαιτήσεις ανεβασμένες και δεν προσδοκά σε εύκολες απαντήσεις και ειδικά απαντήσεις που αναπαράγουν τον παλιό κύκλο αυταπατών, που σε μεγάλο βαθμό ευθύνονται για την πορεία που μας έφερε εδώ.

Είναι κατανοητό ότι αποτελεί δικαίωμα (και υποχρέωση) αριστερών μελών, στελεχών και ρευμάτων του ΣΥΡΙΖΑ, να υπερασπίζουν τις καταχτημένες πολιτικές αφετηρίες τους, οι οποίες έχουν καταστεί πράγματι «αόρατες», μετά τις πρόσφατες επιλογές της ηγεσίας του. Όμως αυτή η προσέγγιση προφανώς **δεν αρκεί** για να οικοδομήσουμε τις αναγκαίες απαντήσεις στο **πολιτικό ερώτημα της κολασμένης περιόδου που διανύουμε.** Ο δρόμος που οδήγησε τη σημερινή κατοχύρωση του ΣΥΡΙΖΑ σε εθνικό ηγεμόνα και βασικό πυλώνα της αστικής μνημονιακής πολιτικής, δεν ήταν η «προδοσία» και το «ξεπούλημα» ή έστω η «απειρία» και «ανωριμότητα» του Τσίπρα και της ηγεσίας. Η σημερινή κατάληξη του ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι ούτε άσχετη ούτε ασύμβατη με τον ίδιο τον **στρατηγικό, προγραμματικό πυρήνα της πολιτικής του, τόσο ως σχέδιο, όσο και ως δρόμος υλοποίησης.**

Ας θυμηθούμε τη βασική συλλογιστική του ΣΥΡΙΖΑ:

«Συσπειρώνουμε τον κόσμο στη βάση της **κατάργησης του μνημονίου** (το οποίο περίπου χρεώνονταν μόνο στα τραγικά λάθη και επιλογές των αστικών μνημονιακών κομμάτων, με αθώωση του κατευθυντήριου ρόλου της ΕΕ). Πείθουμε τους εταίρους εντός ευρωζώνης και ΕΕ, ότι ο δρόμος των μνημονίων είναι αδιέξοδος και υφεσιακός και ότι απαιτείται διαγραφή ενός «μεγάλου μέρους» του χρέους. Είμαστε βέβαιοι ότι θα τους πείσουμε. Αν, παρ' ελπίδα δε συμβεί αυτό, τότε εν ανάγκη θα συγκρουστούμε με την ευρωζώνη (καμιά θυσία για το ευρώ). Δρόμος για αυτό είναι η διαπραγμάτευση, που θα κάνει η κυβέρνηση της αριστεράς».

Αυτή η πολιτική στρατηγική ηττήθηκε κατά κράτος. Ωστόσο εμπεριείχε τη δυνατότητα της τραγικής μετάλλαξής της: «Αφού δεν γίνεται να καταργήσουμε τα μνημόνια μέσα στην ευρωζώνη, μένουμε σε αυτήν αποδεχόμενοι το Τρίτο Μνημόνιο και συνεχίζουμε ως κυβέρνηση της αριστεράς». Αν λοιπόν πρέπει κάπου να γίνει **τομή είναι σε εκείνη στην πολιτική στρατηγική που πρότασσε την ανάγκη μιας «λύσης μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης, της ΕΕ, του καπιταλιστικού πλαισίου». Αυτό είναι που πρέπει να αμφισβητηθεί. Αυτό είναι που πρέπει να υπερβούμε.**

Οι πολιτικές επιλογές έχουν την δική τους λογική και αυτό ανεξάρτητα από τις υποκειμενικές απόψεις των ρευμάτων και των ανθρώπων που τις υπηρετούν. Αυτό φάνηκε ακόμα και από την στάση και την κυβερνητική εμπειρία των δυνάμεων εκείνων του ΣΥΡΙΖΑ που σήμερα διαφωνούν, όπως τα στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας... Ο εγκλωβισμός σε αυτή την πολιτική ήταν που οδήγησε στην υπερψήφιση του Προκόπη Παυλόπουλου στην ΠτΔ μετά από συνεννόηση με την καραμανλική δεξιά, και γενικά στο να μείνουν στο απυρόβλητο οι σχέσεις αυτές, στο όνομα του «αντισαμαρικού μετώπου», οι οποίες οδήγησαν στην σημερινή συναίνεση με την ΝΔ.. Δε σηκώθηκαν οι πέτρες στη συμφωνία σταθμό του Eurogroup το Φλεβάρη, αντίθετα, η παρότρυνση ήταν «μην βιάζεστε, περιμένετε». Όχι μόνο δεν υπήρξε μια δημόσια πρόταση άλλης εναλλακτικής, αλλά υπήρξε στήριξη και μάλιστα αποφασιστική όταν ο Τσίπρας και ο Μάρδας μάζευαν τα αποθεματικά των ταμείων και των δημόσιων οργανισμών για να πληρώνουν τις δόσεις στο ΔΝΤ, με την λογική πώς δήθεν τα χρήματα μαζεύονταν για την «επερχόμενη ρήξη». Δεν υπήρξε σύγκρουση με τον φιλομαερικανισμό του Π. Καμένου που μοίραζε βάσεις στους αμερικανούς και διευκολύνσεις στους ισραηλινούς. Δεν έγινε καμιά ουσιαστική αντιπαράθεση με τον Πανούση και το βαθύ κράτος που εκπροσωπεί (κυρίως η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ άνοιξε μέτωπο απέναντί του).

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι απέναντι στην τρομακτική συσσώρευση, στο «ενιαίο μέτωπο» των δυνάμεων όλου του αστικού πολιτικού κόσμου με πυρήνα τον ΣΥΡΙΖΑ, την ΕΕ κι τις δυνάμεις του κεφαλαίου, απαιτείται ένα **πανίσχυρο κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο των εργατικών και λαϊκών δυνάμεων, με πρόγραμμα και λογική ανατροπής, με στόχο να ανατρέψει την πολιτική των μνημονίων και την κυβέρνηση που το εφαρμόζει και συνολικά την πολιτική του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ, να προκαλέσει ρήγμα στην κυριαρχία του και συνολικά κλονισμό στην αστική κυριαρχία.** Να ανοίξει ένα «άλλο δρόμο» σε αντικαπιταλιστική / αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι δυνάμεις της πολιτικής συνεργασίας της ανατρεπτικής αντιΕΕ Αριστεράς πρέπει να παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο σε αυτόν τον αγώνα.**

Η κοινή δράση στο κίνημα των μαχόμενων δυνάμεων αριστεράς, η από κοινού υποστήριξη κοινωνικοπολιτικών πρωτοβουλιών ρήξης και εξόδου από την μνημονιακή βαρβαρότητα, από το χρέος αλλά και από ΕΕ-ΕΥΡΩ, συνολικότερα **η συμβολή στον «οργανωμένο λαό» είναι η πρώτη προϋπόθεση** οποιαδήποτε **αλλαγής του συσχετισμού** που θέλει να ριζώσει στην κοινωνία και να μην μείνει στον αφρό των κοινοβουλευτικών διαδικασιών .
Όταν η ΓΣΕΕ και όλα σχεδόν τα επιμελητήρια παίρνουν θέση υπέρ του ΝΑΙ τότε η ανάγκη για ένα πολιτικό εργατικό και λαϊκό κίνημα ρήξης και ανατροπής, **με ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς** είναι πιο αναγκαίο από ποτέ.

Οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, το ΚΚΕ, η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ έχουν ευθύνη να συμβάλλουν σε αυτή την ανασυγκρότηση αλλά και συνολικά στις πρωτοβουλίες εκείνες που ανοίγουν την συζήτηση μέσα στην αριστερά, οικοδομούν την λαϊκή ενότητα σε ανατρεπτική κατεύθυνση, «χτίζουν» μέσα στην πάλη την αντικαπιταλιστική διέξοδο.

Σήμερα διευρύνονται αποφασιστικά οι δυνάμεις που κινούνται και αναζητούν στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού πόλου και της πολιτικής συνεργασίας στο δρόμο για μια άλλη αριστερά με αντικαπιταλιστικό-αντιιμπεριαλιστικό-ανατρεπτικό πρόγραμμα, σε αντιπαράθεση με τους αυτοκράτορες της ΕΕ και της ευρωζώνης, καθώς και με τον αστικό κόσμο και τη μνημονιακή κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Η οικοδόμηση αυτής της «άλλης αριστεράς», γίνεται και «πάνω» και από «κάτω», σε «κοινωνικό» και «πολιτικό» επίπεδο, και είναι συναρτημένη με τα ερωτήματα **«συμπαράταξη πάνω σε ποιο αναγκαίο πρόγραμμα;», «για ποιο σκοπό, σε ποιο δρόμο;» και «με ποια όπλα;».**

Τα αιτήματα και βασικοί πολιτικοί στόχοι μιας τέτοιας πορείας βγαίνουν πλέον όχι μόνο από την αναγκαιότητα της περιόδου αλλά και από την λαϊκή συνείδηση και στάση. Η άμεση και μονομερής ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, η ρήξη έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ, η μη αναγνώριση / παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, οι εθνικοποιήσεις των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, η βαθιά τομή στην δημοκρατία με την ανάπτυξη των οργάνων της εργατικής λαϊκής ενότητας και συσπείρωσης ενάντια στην υπεραυταρχική συνέχεια του κράτους, η προστασία των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας με κριτήρια επιβίωση της εργαζομένης πλειοψηφίας (πχ διατροφική, ενεργειακή αυτάρκεια, οικολογική ανασυγκρότηση κλπ) ενάντια στην ΕΕ και τους νόμους τη αγοράς και τις συνθήκες του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού –TTIP), η απελευθέρωση από τα δεσμά της επιτροπείας, των δυναστών οικονομικών δολοφόνων Βρυξελλών- Φραγκφούρτης- Ουάσιγκτον, των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και απειλών ενάντια στο λαό και στο δικαίωμα του να ορίζει τις τύχες του αποτελούν τις ελάχιστες αφετηρίες.

Ας μην ψάξουμε άλλο σε ένα νέο γύρο «λύσεων», (καπιταλιστική ανάπτυξη εκτός ευρώ, εντός ΕΕ, ισχυρό κράτος, κευνσιανη αναδιανομή κλπ), που δεν αμφισβητεί το «δυτικό» και καπιταλιστικό πλαίσιο. Απέναντι σε μια ΕΕ και ένα σύστημα που μεταλλάσσεται όλο και πιο αντιδραστικά και μια ρεφορμιστική λύση υποταγής που κατέρρευσε, μόνο ο φρέσκος αέρας της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της επαναστατικής προοπτικής μπορεί να συγκινήσει τις πιο μάχιμες ριζοσπαστικές δυνάμεις της εργατικής τάξης και της νεολαίας και να ανοίξει νέους δρόμους.
Και πρέπει να τολμήσουμε να απαντήσουμε με ουσιαστικό τρόπο.